

“ดิฉัน..... มีปัญหาหนักหน่อยก็เลยทิ้งบ้านมา”

“คุณอยู่ที่ไหนครับ”

“ต่างจังหวัดค่ะ... ดิฉันอยากถามรายละเอียดเรื่องที่ดินที่ว่าคะ น่าเสียดายที่หาสัญญาไม่พบก็เลยไม่ทราบว่าได้มีการโอนกรรมสิทธิ์กันหรือยัง หรือว่ายังรอการชำระเงินอยู่ หากสัญญายังไม่ขาดดิฉันจะได้ทำให้เรียบร้อย”

“สัญญานั้นมีปัญหาหะครับ คุณฟ้ารุ่ง” เสียงที่ดังมาเจอหัวเราะ “มันไม่สมบูรณ์ตั้งแต่ต้น ก็เลยถือเป็นโมฆะไป เดียวนี้ที่ดินก็ได้เปลี่ยนมือไปแล้ว”

“คุณคณิตแน่ใจหรือคะ” หญิงสาวถามอย่างแปลกใจ “เราเซ็นสัญญากันตั้งนานมาแล้ว คุณพีรชต์เพิ่งบอกยกให้ดิฉันไม่กี่วันก่อนที่จะเสียชีวิต ถ้าสัญญาเป็นโมฆะ ทำไมคุณพีรชต์ถึงไม่ทราบ”

“ทางคุณกับคุณพีรชต์อาจจะเข้าใจผิดกันก็ได้หะครับ แต่ว่าครั้งสุดท้าย คุณพีรชต์ได้เคลียร์เรื่องนี้กับผมจนเข้าใจกันดีแล้วหะครับ”

ฟ้ารุ่ง นั่งฟังด้วยความสับสน คณิตและพีรชต์เคลียร์เรื่องนี้กันแล้ว ทว่าสามีบอกยกที่ดินให้เธอเพียงไม่กี่วันก่อนที่เขาจะเสียชีวิต ใครกันที่เข้าใจผิด...

“เอาอย่างนี้ได้ไหมคะ ในเมื่อดิฉันยังหาสัญญาไม่เจอ ดิฉันขอดูสัญญาฉบับที่คุณคณิตถือไว้หน่อย แล้วดิฉันจะไม่ติดใจอะไรอีก”

“ในเมื่อมันเป็นโมฆะและผมได้เคลียร์กับคุณพีรชต์เรียบร้อยแล้ว ผมจึงไม่ได้สนใจจะเก็บรักษามันไว้อีก ขอโทษจริงๆ ครับ คุณฟ้ารุ่ง”

คำพูดแสดงความเปิดเผยจริงใจ แต่กลับทำให้ฟ้ารุ่งรู้สึกขงใจไม่วาย “แต่ว่า เอาเถอะครับ ผมจะค้นหาดู อาจจะเก็บไว้ที่ไหนสักแห่งว่าแต่ว่าคุณฟ้ารุ่งจะกลับกรุงเทพเมื่อไหร่ล่ะครับ”

“ดิฉันก็ยังไม่ทราบเหมือนกันค่ะ”

“แล้วผมจะติดต่อคุณได้ที่ไหน” เสียงถามสนใจยิ่ง “เพื่อว่าพบอะไรจะได้แจ้งให้ทราบ”

หญิงสาวบอกสถานที่ออกไปอย่างชัดเจนชัดคำ

“คุณโทรมาที่เบอร์นี้ก็ได้ค่ะ” แล้วเธอก็บอกหมายเลขโทรศัพท์ของพีชิต เพื่อนนายทหารของภณฑาท ออกไป....

ลูกชายมีความสุขตามประสาเด็กเล็กๆ พอมีเพื่อน มีของเล่น ก็หัวเราะเอิ๊กอ๊ากไม่หยุด ริมฝีปากสีชมพูสดเปื้อกน้ำลาย ดวงตามันขยับเป็นประกาย

แม่ฟ้ารุ่งจะยิ้มชื่นใจกับความสุขของลูก แต่ก็อดรู้สึกเจ็บปวดไม่ได้ ภณฑาทได้แต่โทรศัพท์มาฝากข่าวให้เพื่อนบอกต่อกับเธอ ฟ้ารุ่งมีโทรศัพท์ของภรรยาอยู่กับตัว แต่กลับไม่ได้พูดกับชายที่เธอเผื่อรอคอย เธอหยิบโทรศัพท์ที่จะต่อถึงภณฑาทแล้วก็เปลี่ยนใจอยู่หลายครั้ง คนที่มากลับเป็นภริ.....

หญิงสาวอุ้มลูกออกมาดูเมื่อได้ยินเสียงรถจอดที่หน้าบ้าน ไม่รู้สึกแปลกใจกับร่างสูงสำอางที่เปิดประตูก้าวลงมา สีหน้าเหน็ดเหนื่อย แต่ประกายตาระยับ ยิ้มทักทายเธอแม่ลูก

“รอผมอยู่ใช่ไหมยอดรัก”

เขาแกล้งถาม รู้ว่าเธอรอภณฑาท ยิ่งภณฑาทเจ็บปวด เธอก็ยิ่งรู้สึกทรมานทราย

“ทำไมหนอ ทำไมต้องเป็นนายจอมตื้อคนนี้”

เขาแกล้งยั่ว ถือตุ๊กตาเสื้อสีสดตัวโตไว้ข้างหลัง ขณะที่ยื่นหน้าเข้าไปหอมแก้มลูกชายครั้งแล้วครั้งเล่า จนครั้งสุดท้ายกลับหันมาอย่างมาดหมายแก้มคนที่อุ้มเด็กน้อย

หญิงสาวหลบ ทว่ายังไม่วายสัมผัสปลายจมูกอบอุ่น เธอทำหน้าบึ้ง “ทีหลังจะไม่เปิดประตูบ้านให้แล้ว” ชายหนุ่มยิ้มอดอ้อ “ผมขั้บรมาตั้งหลายชั่วโมง คุณจะใจร้ายอย่างนั้นเทียวหรือ เสียแรงคิดถึง...”

“วันนี้พี่ณฑาทอาจจะมา คุณอยากมีปัญหาคือหะ”

“ผมทนกับปัญหาแล้วละ มีปัญหาแล้วได้พบคุณ ก็คุ้มกันหะ”

ฟ้ารุ่งจึงได้แต่หนึ่งอย่างอ่อนใจ อดแปลกใจไม่ได้ว่าอะไรหนอ ทำให้ผู้ชายยโสไว้ตัวทั้งหัวรั้นดื้อดึงคนนี้เปลี่ยนไป กลายเป็นหนุ่มน้อยบูชารักที่ไม่มีเหลี่ยมมุม เขาไม่มีวิธีที่จะบอกรักออกมา แม้ว่าเธอไม่เคยจะคล้อยตามยอมรับไมตรีเลย

ภณฑาทไม่เคยมีความเพียรพยายามเช่นนี้ สำหรับชายหนุ่มผู้นั้น ศักดิ์ศรีของลูกผู้ชายดูจะเหนือกว่าทุกสิ่งทุกอย่าง

อีกครู่หนึ่งชายหนุ่มก็นั่งกางแขนขาเกาะกะอยู่ที่พื้นห้อง
โหล่นตึกตาเล่นกับลูกฉายซึ่งป่วนเปื้อนพัฟพอนอยู่ใกล้ๆ ฟ้ำรุ่งเดินมา
นั่งตรงหน้าส่งโทรศัพท์คืนให้

“โทรคุยกับแฟนบ้างหรือเปล่า”

สีหน้าของหญิงสาวกลับเศร้าสร้อย “เปล่าเลยค่ะ”

“กลัวเขารู้ว่าผมมาและทิ้งโทรศัพท์ประจำตัวไว้ แล้วเขาจะเสีย
หน้าใช่ไหม” เสียงถามยั่วเข้าตามเคย

ฟ้ำรุ่งได้แต่ทำหน้าเศร้า

“พีณาเป็นคนสนิททำนผู้ใหญ่ มีโทรศัพท์ไว้เพื่องานราชการค่ะ”

“พีณาคนนี้ ทำอะไรก็ดีหมด ไม่รู้ว่าทำบุญด้วยอะไรมา”

ฟ้ำรุ่งเงยเบงหาเศร้าซึ้งลงไปกว่าเดิม ชายหนุ่มเฝ้ามองเงยเบง

“ผมหาบ้านให้คุณแล้วนะ” เขาบอก “รับรองว่าปลอดภัย
ร้อยเปอร์เซ็นต์ ถ้าหากว่าพีณาของคุณจะไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับอีก”

“ฉันจะไปกับคุณได้อย่างไร...”

“คิดดูให้ดีนะฟ้า คุณจะเอาทั้งชีวิตมาทิ้งที่นี่หรือ นายทหาร
คนดีของคุณไม่ใช่พระอิฐพระปูน ถูกทิ้งไว้กับคนรักเก่า คิดหรือว่า
เขาไม่หวนไหว”

“มณไม่ได้จริงจังกับพีณาหรอก ไม่อย่างนั้นคงไม่สนใจทั้งคุณ
และนายทรงยศคนนั้น ถึงยังไง มณก็ต้องมีคนใหม่แล้วจากไปอยู่ดี”

“คุณก็เต็มใจเต็มหน้าได้ศอกเพื่อน ช่างรักช่างหลงนายกณาท จน
ไม่มีหลุมหลุมตาจริง ๆ” ชายหนุ่มทำสีหน้าสังเวชใจ “แล้วอย่าลืมนะ ว่า
เดี๋ยวนี้พีณาของคุณกลายเป็นทอสอทำนผู้ใหญ่ไปแล้ว อนาคตรุ่งโรจน์
รออยู่ข้างหน้า มณจะยังไม่สนใจอยู่หรือ”

ฟ้ำรุ่ง กล้ากลืนความขมขื่นไว้ในอก ตั้งใจแล้วว่าหาก กณาท
ยังไปมาหาสู่มณทรา เธอจะไปอยู่ต่างประเทศกับเขาวน

และไม่ว่าเธอจะกลับมาอีกหรือไม่ก็ตาม เธอจะตั้งต้นชีวิตใหม่ที่
ไม่มี ไม่ว่า กณาทหรือว่าภุริ

หญิงสาวเปลี่ยนเรื่องพูด “คุณภุริพบคุณคณิตบ้างหรือเปล่าคะ”

ชายหนุ่มตอบว่า “พบ... มีเซ็คฉบับหนึ่งถึงกำหนด แต่บริษัท
เขามีเงินไม่พอ ที่แรกคุณคณิตขอเลื่อนกำหนดวันขึ้นเงิน แล้วก็
ขอเปลี่ยนเป็นแบ่งผ่อนชำระ”

“เขาไม่เคยพูดถึงฟ้าหรือที่ดินที่เพชรบุรีเลยหรือคะ”

“ไม่เคย” ชายหนุ่มสั่นหน้า “ผมถามเขาเรื่องสัญญาที่คุณหา
อยู่ แต่เขาไม่รู้เรื่อง ผมตรวจดูแล้ว เขากับพีใหญ่ไม่มีบัญชีอะไร
ติดค้างกัน ไม่มีการจ่ายเงินค้ำมัดจำที่ดินด้วยซ้ำ น่าจะเป็นเรื่อง
เข้าใจผิดมากกว่า”

ฟ้ำรุ่งยังข้องใจ คนอย่างพีรัชต์หรือจะผิดพลาด หากเขา
พูดว่ามีที่ดินก็ต้องแปลว่ามี ยิ่งกว่าอื่นใด ฟ้ำรุ่งเป็นคนลงชื่อใน
ฐานะคู่สัญญา

“วันนี้ฟ้าโทรหาคุณคณิต” หญิงสาวเล่า “คุณคณิตบอกว่า
สัญญานั้นเป็นโมฆะ นำแปลกใหม่คะ ที่หลังจากทำสัญญาแล้วตั้ง
หลายเดือน คุณพีกลับยังไม่รู้ว่าสัญญาเป็นโมฆะ แล้วยังเอามา
บอกยกให้ฟ้าก่อนเธอเสียชีวิตไม่กี่วัน บอกด้วยว่าจะจัดการเรื่อง
โอนโฉนดให้เรียบร้อย”

“พีใหญ่ธุรกิจรอบตัว พอผมมานั่งอยู่ในที่ของเขา ผมรู้เลยว่า
วันๆ หนึ่งของเขาผ่านไปโดยไม่มีคุณได้อย่างไร เขาแทบหาเวลาส่วนตัว
ไม่ได้จริงๆ เพราะอย่างนั้น เขาถึงอาจจะสับสนผิดพลาดได้”

ฟ้ำรุ่งจึงคร้านจะถกเถียงด้วย

ชายหนุ่ม ลูกขึ้นอย่างกระฉับกระฉง อุ้มลูกฉายไว้ในอ้อมแขน
ก้าวมาดึงหญิงสาวให้ลุกขึ้น

“ไปทานข้าวในเมืองกันดีกว่า พาไปดูชีวิตในเมืองมีอะไร
สนุกๆ บ้าง”

หญิงสาวลุกตามแต่โดยดี ปิดประตูหน้าต่างบ้านก่อนจะตาม
ร่างสูงที่สำอองไม่วายออกมาที่รถยนต์คันใหญ่หรู

นายทหารหนุ่มเพื่อนของ กณาท เดินผ่านมาแล้วยืนมองอย่าง
แปลกใจอยู่ที่มุมรั้ว หญิงสาวชะงัก ยิ้มให้เจื่อนๆ โดยไม่กล้าหยุด
ทักทาย ภุริเปิดประตูหลังให้เธอวางข้าวของก่อนจะหันมาเปิดประตู
ด้านหน้า พอหญิงสาวเข้านั่งเรียบร้อย เขาจึงส่งลูกชายให้อุ้มก่อน
จะอ้อมมาด้านคนขับ ออกรถอย่างไม่สนอกสนใจใครอื่น ขณะที่ฟ้ำรุ่ง
เหลียวมองคนที่ยืนตาค้างมองอยู่อย่างไม่สบายใจ

“ใครหรือ”

ฝ่ายนั้นล่าถอยออกไปโดยเร็ว หญิงสาวยังยืนตะลึง สีหน้าซีดเผือด กลุ่มเด็กสาวมองอย่างแปลกใจ

“ใครหรือคะ พี่”

“ไม่รู้ค่ะ... จู่ๆ ก็เปิดประตูเข้ามา แล้วกำลังจะล็อกปิดประตูอีกด้วย”

“พวกโรคจิตหรือเปล่า ไปแจ้งร.ป.ภ.กันดีไหม”

เด็กสาวคนหนึ่งนำเพื่อนเปิดประตูออกไปดูก่อนจะกลับเข้ามา รายงานว่า “วิ่งหนีไปแล้ว... สงสัยจะเป็นพวกโรคจิตจริงๆ ด้วย พวกเราไปแจ้งร.ป.ภ. กันดีกว่า”

ฟ้ารุ่งรีบอุ้มลูกเดินตามพวกเด็กๆ ออกมา เธอเห็นภูกำลังมองหาอยู่ไม่ไกล ชายหนุ่มมองมาเห็นภูก้าวเดินเข้ามาหาทันที “นึกว่าหายไปไหน” เขาพูดยิ้มๆ รับเด็กชายไปอุ้มไว้ “ฟ้าพาลูกไปห้องน้ำมาคะ” สีหน้าเธอซีด เนื้อตัวสั่นเทา “เมื่อคืนนี้ ตอนที่อยู่กับลูกสองคนในห้องน้ำ ผู้ชายที่ไหนก็ไม่ทราบบุกเข้าไปคะ หน้าตาน่ากลัว สีหน้าก็ โอ้ย... ฟ้าคงต้องฝันร้ายไปอีกนานเชียวกว่าจะลืม”

“เขาทำอะไรคุณหรือเปล่า!” ชายหนุ่มถามอย่างตกใจ

“ยังไม่ทันได้ทำอะไรคะ เขาจะล็อกประตู แต่พอดีเด็กๆ เปิดประตูเข้ามา เขาก็เลยหนีไป”

“เมื่อคืนนี้ ผู้ชายคนหนึ่งท่าทางรีบร้อนเหมือนยังกับจะหนีใคร ก็เกือบจะชนกับผมตรงบันไดที่จอดรถ”

“ตัวสูงใหญ่ หน้าเหลี่ยมๆ ดำๆ ขรุขระๆ หรือเปล่าคะ”

“คงใช่” เสียงตอบรับไม่แน่ใจ เขาเห็นชายผู้นั้นเพียงชั่ววูบแล้วขณะนั้นก็ไม่ได้ให้ความสนใจแต่อย่างไร

“ถ้าอย่างนั้นก็คงเป็น คนเดียวกันแล้วละคะ”

“อาจจะเป็นคนละคนก็ได้”

ฟ้ารุ่งพูดว่า “วันที่ถูกยิง เด็กที่บ้านก็บอกว่าคนที่มายืนคอยมองอยู่นอกบ้านก็ตัวใหญ่ หน้าดำๆ ขรุขระเหมือนกัน จริงซี แล้วยังผมสั้นหยิกหยองอีกด้วย”

ชายหนุ่มมองเธออย่างแปลกใจ

“ไม่เอาน่า ฟ้า คุณเอาสองเรื่องนี้มาเกี่ยวกันได้ยังไง”

“อ้าว” หญิงสาวอุทาน “ก็มันเป็นไปได้หรือคะ”

“มันไม่น่าจะใช่ซะ ไครกันจะคอยตามคุณอย่างนั้น น่าจะมีแต่ผมคนเดียวแหละ ในโลกนี้”

“ถ้าอย่างนั้น ผู้ชายในห้องน้ำเมื่อครู่ต้องการอะไรล่ะคะ”

หญิงสาวถามอย่างคับข้องใจ จำได้ติดตามถึงสีหน้ากระด้างเย็นชา ประกายตาจุดันที่จับจ้องมองเธอราวกับพยัคฆ์จ้องเหยื่อ เขากำลังจะกดล็อกประตูจริงๆ เดชะบุญ ที่เด็กสาวกลุ่มนั้นเปิดประตูเข้ามา ไม่อย่างนั้นไม่รู้ว่่าป่านนี้เธอจะเป็นอย่างไรไปแล้ว

“ผู้ร้ายกระมัง คนจิตทรมาน บ้าผู้หญิง”

“ความจริง เขาอาจจะตามเรามาตั้งแต่ที่บ้านแล้ว หรือว่าทันทีที่เราออกจากค่ายทหาร ตามไปดูเราทานข้าว เขาทำอะไรไม่ได้ เพราะว่าที่นั่นเต็มไปด้วยตำรวจ ถึงได้ตามมาที่นี่”

ชายหนุ่มไม่ได้คล้อยตาม ได้แต่มองเธออย่างเห็นใจ โอบแขนคล้องบ่าอย่างปลอบ

“คุณเจอเรื่องตกใจอีกแล้ว ไปแจ้งตำรวจกันไหม”

“ไม่ค่ะ” ฟ้ารุ่งเบี่ยงกายออกห่าง เธอกำลังกลัวอย่างเหลือเกิน แต่ชายหนุ่มกลับคิดว่าเธอแค่คิดมากไปเอง “คุณไม่เชื่อใช่ไหมล่ะคะ”

“คุณอ่านหนังสือมากไป เลยสร้างเรื่องเป็นตุเป็นตะ”

“คุณไม่เชื่อ!” หญิงสาวร้องอย่างอึดอัด

“ผมเชื่อ... เชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์” ชายหนุ่มรีบพูด

ฟ้ารุ่งจึงนิ่ง หรือว่าจะถูกของเขาคือเธอวิตกกังวลหวาดระแวงมากไปเอง

หญิงสาวกอดลูกไว้แนบอกขณะที่นั่งรถกลับมา ลูกฉวยหลับปริ้มไม่รู้เรื่อง ชายหนุ่มหันมามองครั้งแล้วครั้งเล่า บางครั้งก็ยื่นมือมาลูบผมเธออย่างปลอบ

“แน่ใจหรือว่าจะไม่ไปแจ้งตำรวจ”

หญิงสาวส่ายหน้า “ไม่รู้ว่าจะแจ้งยังไงคะ ไม่ได้มีเรื่องมีราวอะไร ขนาดคนฆ่ากันตาย ตำรวจเขาก็รับเรื่องทุกวันจนเห็นเป็นธรรมดาไปแล้ว ประเดี๋ยวเขาจะหัวเราะเยาะเอา”

